

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกอบการกับผู้บริโภคเป็นความสัมพันธ์บนพื้นฐานของหลักกฎหมายเอกชนที่ให้ความสำคัญกับหลักความเสมอภาค ประกอบกับเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมที่มีการเปิดโอกาสให้เอกชนสามารถแข่งขันกันอย่างเต็มที่ รัฐต้องทำหน้าที่เป็นกลางและไม่เข้าไปแทรกแซง แต่เมื่อระบบเศรษฐกิจปัจจุบันได้ขยายตัวมากขึ้น ขั้นตอนการผลิตสินค้ามีความซับซ้อนมากขึ้น ผู้ประกอบการธุรกิจบางรายอาจมุ่งหวังผลกำไรโดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยตลอดจนมาตรฐานของสินค้าและบริการ ทำให้ผู้บริโภคตกเป็นฝ่ายที่เสียเปรียบเนื่องจากมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจน้อยกว่าฝ่ายผู้ประกอบการ บทบาทของรัฐจึงต้องเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยเข้าไปแทรกแซงเพื่อป้องกันและเยียวยาความเสียหายเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักกฎหมายมหาชนทางเศรษฐกิจที่มีแนวคิดทฤษฎีแตกต่างจากกฎหมายเอกชน

การคุ้มครองผู้บริโภคโดยภาครัฐของไทยในประเศไทยนั้นเริ่มมีความชัดเจนขึ้นตั้งแต่มีมาตรการทางกฎหมาย โดยการประกาศใช้พระราชบัญญัติหางนม พ.ศ. 2470 ขึ้นเพื่อป้องกันความเสียหายอันเกิดจากการบริโภคหางนม ต่อมาสภาสตรีแห่งชาติได้เสนอหลักเกณฑ์ของการคุ้มครองผู้บริโภคมีหลักที่เรียบง่าย เรียกว่า ปปป. คือ เพื่อความเป็นธรรม ความปลอดภัย และความประหยัด โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะคุ้มครองผู้บริโภคจากสินค้าที่ไม่มีความปลอดภัยและได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากการถูกเอาเปรียบจากผู้จำหน่ายสินค้า สภาสตรีแห่งชาติจึงมีส่วนผลักดันให้มีการตรากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค จนกระทั่งในสมัยรัฐบาลซึ่งมีพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้น และได้พิจารณาข่างกฎหมายว่า

ด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งถือเป็นครั้งแรกที่มีกฎหมายบัญญัติถึงการคุ้มครองผู้บริโภค แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคนั้นยังมีข้อบกพร่องและไม่ครอบคลุมถึงปัญหาที่เกิดขึ้น จึงได้มีการพัฒนากฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเรื่อยมาจนกระทั่งมีการบังคับใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และมีการแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อ พ.ศ. 2541 พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติม 2541 โดยกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดให้มีองค์กรภาครัฐเพื่อมีอำนาจหน้าที่ในการคุ้มครองผู้บริโภค คือ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จึงจะเห็นได้ว่า การดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคส่วนใหญ่นั้นภาครัฐมีบทบาทอย่างมากและแม้จะมีความพยายามที่จะให้เอกชนรวมตัวกันในรูปแบบขององค์กรอิสระเพื่อเข้ามามีบทบาทในการคุ้มครองผู้บริโภคมากขึ้น โดยได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ต่อเนื่องมาถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ซึ่งจนถึงปัจจุบันเวลาผ่านไป 14 ปีแล้ว แต่องค์กรอิสระคุ้มครองผู้บริโภคก็ยังไม่ได้จัดตั้งขึ้น องค์กรเอกชนของไทยในปัจจุบันจึงยังไม่มีวี่แวงที่จะคุ้มครองผู้บริโภค ให้ได้รับความเป็นธรรมอย่างทั่วถึง ดังนั้นการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคของไทยในปัจจุบันยังจำต้องพึ่งพาหน่วยงานของรัฐ ซึ่งที่ผ่านมามีการดำเนินงานขององค์กรภาครัฐตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีลักษณะของการบริหารราชการแบบรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ราชการส่วนกลาง แม้จะแบ่งอำนาจดังกล่าวให้แก่ราชการส่วนภูมิภาคได้ดำเนินการคุ้มครองผู้บริโภคในพื้นที่ระดับจังหวัดโดยจัดตั้งคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้น แต่การดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคในระดับจังหวัดมีคณะอนุกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งเป็นการฝากงานไว้ที่ผู้ว่าราชการจังหวัด และเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้อง โดยเจ้าหน้าที่เหล่านั้นมีหน้าที่หลักที่ต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว และต้องทำหน้าที่ดูแลประชาชนที่ได้รับความเสียหายจากการใช้สินค้าและบริการทั่วทั้งจังหวัด จึงเป็นไปได้ยากที่เจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับภูมิภาคจะสามารถคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างตรงตามความต้องการ ทัวถึง และครอบคลุมไปถึงท้องถิ่นที่ห่างไกล

ปัจจุบันจึงได้มีการกระจายอำนาจหน้าที่การคุ้มครองผู้บริโภคให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนผู้บริโภคได้รับการคุ้มครองสิทธิอย่างทั่วถึง

และเพื่อให้การช่วยเหลือแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนจากการถูกละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ได้รับความสะดวกและมีช่องทางในการใช้สิทธิร้องเรียนเพิ่มมากขึ้น โดยคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประกาศให้ใช้แผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีผลบังคับใช้วันที่ 13 มีนาคม 2545 และในแผนดังกล่าวนี้ทำให้เกิดมิติใหม่ของการคุ้มครองผู้บริโภค โดยคณะกรรมการการกระจายอำนาจได้กำหนดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีภารกิจด้านการจัดระเบียบชุมชน สังคม และความสงบเรียบร้อย โดยให้ถ่ายโอนภารกิจด้านการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคแก่ผู้บริโภค ซึ่งกำหนดเป็นหน้าที่ที่ต้องทำและทำให้แล้วเสร็จภายใน พ.ศ. 2545 ดังนั้นในช่วงเวลาดังกล่าวท้องถิ่นจึงมีภารกิจที่ได้รับการกระจายอำนาจด้านการคุ้มครองผู้บริโภคเพียงอย่างเดียว คือ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคแก่ผู้บริโภค ต่อมาได้ประกาศให้ใช้บังคับแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) วันที่ 31 มกราคม 2551 และให้มีผลผูกพันหน่วยงานของรัฐที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามแผนดังกล่าว โดยได้กระจายอำนาจด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น โดยภารกิจที่ถ่ายโอนแบ่งเป็น 6 ด้าน ซึ่งในเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคนั้นถูกจัดให้อยู่ใน 2 ด้านดังนี้

1) กระจายอำนาจด้านการเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้แก่ เมืองพัทยา กรุงเทพมหานคร เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด และ องค์การบริหารส่วนตำบล โดยกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี ดำเนินการถ่ายโอนภารกิจดังกล่าวให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภายในปี 2552 เป็นภารกิจที่กำหนดให้ใช้รูปแบบที่ (1) กล่าวคือ เป็นภารกิจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการหรือผลิตบริการสาธารณะเองเป็นภารกิจที่แต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการหรือผลิตบริการสาธารณะนั้น ๆ ได้เองโดยมีกฎหมายให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้แล้ว และ/หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเคยดำเนินการอยู่แล้ว โดยสามารถรับโอนได้ทันที และขอบเขตการทำงานอยู่ในพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

2) กระจายอำนาจด้านการให้ความคุ้มครองผู้บริโภคให้แก่ เมืองพัทยา กรุงเทพมหานคร เทศบาล และองค์การบริหารส่วนตำบล โดยกำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี ดำเนินการถ่ายโอนภารกิจดังกล่าว ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นภายในปี พ.ศ. 2553 และเป็นภารกิจที่กำหนดให้ใช้รูปแบบที่ 3 กล่าวคือ เป็นภารกิจที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ ในลักษณะความร่วมมือหรือรูปแบบสหการเป็นภารกิจซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือจากองค์กรอื่นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและเกิดประโยชน์สูงสุด โดยมีผลกระทบต่อประชาชนไม่เฉพาะในเขตพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งโดยเฉพาะ แต่มีผลกระทบต่อประชาชนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย หรือมีความจำเป็นต้องลงทุนจำนวนมาก และไม่คุ้มค่าหากต่างฝ่ายต่างดำเนินการเองโดยมีขั้นตอนการปฏิบัติงาน ดังนี้

(1) ให้ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ประจำท้องถิ่น มีอำนาจตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด รวมทั้งให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในเขตพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(2) ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ในการรับเรื่องราวร้องทุกข์จากประชาชนในพื้นที่ เพื่อนำเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคพิจารณามอบอำนาจบางเรื่องให้เห็นสมควรให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนของประชาชน

(3) ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทุกระดับ

(4) ให้แบ่งรายได้และค่าปรับที่เกิดจากการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(5) ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนดแนวทางมาตรฐานวิธีปฏิบัติตลอดจนการกำกับดูแลให้คำแนะนำการปฏิบัติงานแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(6) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทำหน้าที่เผยแพร่และประชาสัมพันธ์ความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในระดับชาติ สำหรับการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ในระดับพื้นที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยดำเนินการ

แผนการกระจายอำนาจฯ และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนกระจายอำนาจฯ ผู้กผันให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามแผนดังกล่าว แต่พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ยังมีลักษณะของการรวมอำนาจด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ไว้ที่ราชการส่วนกลาง เมื่อมีการกระจายอำนาจด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทำให้บทบาทของผู้บริโภคของกฎหมายตามพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันที่ควรแก่การศึกษาและหาแนวทางการแก้ไขต่อไป

วิทยานิพนธ์นี้จึงมีแนวคิดที่จะศึกษา ปัญหาการคุ้มครองผู้บริโภคโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดำเนินการถ่ายโอนภารกิจคุ้มครองผู้บริโภคให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามแผนดังกล่าว โดยมีทั้งกรณีที่แผนการกระจายอำนาจฯ และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนกระจายอำนาจฯ กำหนดไว้อย่างชัดเจน และกรณีที่กำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค พิจารณาถ่ายโอนอำนาจหน้าที่ให้ท้องถิ่น และเนื่องจากการกระจายอำนาจด้านการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นเรื่องใหม่ ซึ่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ยังมีลักษณะของการรวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางไว้เป็นอย่างมาก ไม่ได้รองรับเกี่ยวกับกระจายอำนาจไว้ จึงมีปัญหาทางกฎหมายหลายประการที่ควรจะทำการศึกษาในประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1.1 ปัญหาเกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่

แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) ได้กำหนดให้อำนาจแก่ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในสองลักษณะ คือ ให้ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่และมีอำนาจแต่งตั้งบุคคลอื่นให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ได้อีกด้วย โดยสำนักนายกรัฐมนตรีได้มีประกาศแต่งตั้งผู้บริหารท้องถิ่นและปลัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งที่มา

ของพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ควรมาจากการแต่งตั้งตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติ-
คุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และพระราชบัญญัติดังกล่าวไม่ได้กำหนดให้ผู้บริหารองค์กร-
ปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจที่จะแต่งตั้งบุคคลอื่นเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อช่วยงาน
ของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ แต่อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนเห็นว่า ผู้บริหาร
ท้องถิ่นควรมีอำนาจในการแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานท้องถิ่นให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่
ได้ด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการปกครองท้องถิ่นและหลักกระจายอำนาจ

1.2 ปัญหาการแต่งตั้งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในองค์กรปกครอง- ส่วนท้องถิ่น

แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2551 และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการรับ
เรื่องร้องราร้องทุกข์ การที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น
ในองค์กรปกครองท้องถิ่นเพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลืองานตามที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มอบหมายนั้น มีเป็นลักษณะของการใช้อำนาจบังคับบัญชา แต่ราชการส่วนท้องถิ่นกับ
ราชการส่วนกลางมีความสัมพันธ์กัน โดยกฎหมาย และราชการส่วนกลางมีอำนาจควบคุม
ท้องถิ่นโดยใช้อำนาจกำกับดูแลซึ่งแตกต่างจากอำนาจบังคับบัญชา การแต่งตั้งคณะกรรมการ
คุ้มครองผู้บริโภคในท้องถิ่นจึงเป็นรูปแบบที่ไม่สอดคล้องกับหลักการปกครองท้องถิ่น
และตามหลักการกระจายอำนาจ

1.3 ปัญหาเกี่ยวกับการแบ่งรายได้ด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้องค์กรปกครอง- ส่วนท้องถิ่น

เมื่อมีการกระจายอำนาจด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้แก่องค์กรปกครอง-
ส่วนท้องถิ่นแล้ว ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่สำคัญต่อการจะทำให้การกระจายอำนาจใน
เรื่องดังกล่าวมีประสิทธิภาพก็คือ เรื่องรายได้หรือเงินที่ท้องถิ่นจะได้รับจากการดำเนินงาน
ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งการที่จะให้ท้องถิ่นดำเนินการบริการสาธารณะได้อย่าง
แท้จริง ท้องถิ่นจำเป็นต้องมีงบประมาณสำหรับที่จะบริหารงานของตนเอง ปัจจุบันมีปัญหา

ว่าไม่สามารถที่จะแบ่งรายได้ด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ตามที่กำหนดไว้ในแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) เนื่องจากไม่มีกฎหมายกำหนดรับรองเรื่องดังกล่าวไว้ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ควรแก้ไขให้มีการกำหนดให้แบ่งรายได้ที่เกิดจากการดำเนินงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภคขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้แก่ท้องถิ่นด้วย

1.4 ปัญหาการให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทุกระดับ

การให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทุกระดับ ไม่สามารถทำได้ตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) ผู้เขียนเห็นว่า การกำหนดถึงเรื่องดังกล่าวไม่มีความจำเป็นเพราะรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยได้กำหนดให้ตัวแทนผู้บริโภคทำหน้าที่ให้ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาของหน่วยงานของรัฐในการตราและการบังคับใช้กฎหมายและกฎ และให้ความเห็นในการกำหนดมาตรการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคแล้ว

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 2.1 เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นและการคุ้มครองผู้บริโภค โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- 2.2 เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- 2.3 เพื่อศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายการในการคุ้มครองผู้บริโภค โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

2.4 เพื่อวิเคราะห์หาค่าทศรูปและเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว

3. สมมติฐานการศึกษา

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เป็นกฎหมายที่รวมอำนาจไว้ที่ราชการส่วนกลางไม่ได้บัญญัติรองรับเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเอาไว้ เมื่อต่อมามีประกาศคณะกรรมการการกระจายอำนาจด้านการคุ้มครองผู้บริโภคให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นเรื่องใหม่ จึงก่อให้เกิดปัญหาทางกฎหมายหลายประการที่เป็นอุปสรรคต่อการคุ้มครองผู้บริโภคในระดับท้องถิ่น ดังนั้นหากมีการปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองโดยผู้บริโภคขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีความชัดเจน เหมาะสม ก็จะเป็นผลให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถที่จะดำเนินการคุ้มครองผู้บริโภคในท้องถิ่นของตนอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

4. ขอบเขตการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้ ศึกษาหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภค โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางการแก้ไขเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายในการคุ้มครองผู้บริโภคโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งจะศึกษาเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบทั่วไป คือ เทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหารส่วนตำบล แต่ไม่รวมถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบพิเศษ คือ กรุงเทพมหานคร และเมืองพัทยา

5. วิธีการดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้ศึกษาวิจัยจากเอกสาร (Documentary Research) โดยค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากบทบัญญัติของกฎหมาย หนังสือ ตำรากฎหมาย งานวิจัยทางกฎหมาย วิทยานิพนธ์ คุชฎีนิพนธ์ บทความทางวิชาการ รวมทั้งข้อมูลในรูปแบบอื่น ตลอดจนการ

สืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต โดยได้ศึกษารวบรวมข้อมูลดังกล่าวแล้วมาวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบถึงแนวคิดแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่นและการคุ้มครองผู้บริโภคโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

6.2 ทำให้ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองผู้บริโภคโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายการในการคุ้มครองผู้บริโภคโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522

6.4 ทำให้ทราบถึงแนวทางในการเสนอแนะให้มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เพื่อให้มีการคุ้มครองผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป